

Hemelse modder

Gaby Rasters bij Boekerij:

Hou me vast zoals ik was
Hemelse modder

De *Nogal ingewikkelde*-serie:

Follow

Like

Share

Gaby Rasters

Hemelse modder

ISBN 978-90-225-8648-8
ISBN 978-94-023-1474-8 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Gaby Rasters en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Don't let insecurity ruin the beauty you were born with.

Lieve Marieke: no one is you and that is your super power!

Lieve Tineke: jij kunt dit! Dapper en mooi mens ben je!

Proloog

De sirenes van de hulpdiensten loeien. De blauwe zwaailichten lijken op de lampjes van de octopus op de kermis. Overal zijn stemmen. Stemmen die zeggen dat alles goed komt. Dat er hulp komt. Dagmar wordt als eerste uit de auto gehaald. Ze huilt op een manier waarop Iselle haar nog nooit heeft horen huilen.

‘We halen jou zo uit de auto, blijf rustig zitten.’ Een man met een grote helm op praat tegen haar. Ze knikt.

‘Heb je pijn?’ De man met de helm kijkt naar haar. Zijn ogen zijn mooi blauw. Weer knikt ze en wijst naar haar been.

‘Zit je been vast? Of kun je bewegen?’

Weer knikt Iselle. Ze wiebelt met haar benen, ook al doet het pijn.

Dan buigt ze voorover en probeert de stoel van papa aan te raken. Ze wil naar papa en mama toe, maar het lijkt alsof ze veranderd zijn in poppen. Slapende poppen. Er komt bloed uit mama. Iselle begint zachtjes te huilen. ‘Mama?’

Ze hoort Dagmar nu ook roepen. ‘Mama!’

Maar mama en papa blijven stilliggen en worden niet wakker. Iselle doet haar ogen dicht, ze is moe en bang. Haar duim stopt ze in haar mond. Misschien zal mama haar zo een verhaaltje vertellen, zoals ze elke avond doet voor het slapengaan. Maar eerst zal de man met de helm en de blauwe ogen iedereen wakker moeten maken en uit de auto halen.

Er komen handen die haar uit haar autostoeltje halen. Ze ziet heel veel mensen in allerlei soorten uniformen. Sussende woorden komen

amper boven het lawaai van sirenes en het voorbijrijdende verkeer uit. Haar ogen zoeken naar Dagmar. En dan hoort ze Dagmar gillen.

‘Ik wil bij papa en mama blijven!’

Iselle maakt zich los uit de armen die haar vasthouden en rent naar Dagmar toe. Haar been doet een beetje pijn. Ze houden elkaar vast en kijken als bange diertjes naar de drukte om hen heen. Papa en mama slapen nog steeds in de auto. Ze mogen er niet meer naartoe, hoe hard ze ook huilen.

De dagen erna zijn vreemd. Iselle heeft nog nooit zo veel huilende mensen gezien. De mensen gaan vooral huilen wanneer ze naar Dagmar of Iselle kijken. Iselle probeert niks te voelen en praat vooral tegen het stemmetje in haar eigen hoofd.

Dagmar is boos en opstandig. ‘Wanneer komen papa en mama weer terug? Hoelang blijven we hier?’ Ze kijkt rond in de logeerkamer van het huis van tante Jans, de zus van hun moeder. Het is er saai en niet zo leuk als haar eigen kamer thuis.

‘Dagmar, nu moet je heel goed luisteren. Papa en mama komen niet meer terug, nooit meer. Maar ik ben bij je. Voor altijd.’ Iselle stopt haar lievelingsbeertje in de handen van Dagmar. ‘Vanaf vandaag hoort Beertje bij jou.’

Dagmar knikt. ‘Ik heb honger, Iselle. Een koekje helpt, net als Beertje.’

Iselle knikt. ‘Je mag mijn koekje hebben, ik wil niet eten want mijn buik zit vol met verdriet.’

AMUSE

Groentetuintje

1

Broodroof!

‘Zeg, kun je misschien even een minuut stil blijven staan? Ik denk dat de mensen hier beneden niet blij worden van dat getrappel!’ De blik van Dagmar spreekt boekdelen.

‘Nee, dan koelen mijn spieren te veel af.’ Behendig rekt Iselle haar hamstrings.

‘Je staat te hupsen op een begraafplaats!’ Dagmar klakt een keer met haar tong.

‘Ik combineer gewoon dingen, ik heb het druk!’ Iselle veegt een zweetdruppel van haar neus.

‘Fraai is dat, een beetje respect voor de doden zou beter zijn. Jij zou hier nog gaan liggen planken!’ Een glimlach krult nu om Dagmars lippen en aan haar gezicht te zien ziet ze het zo voor zich.

Prompt laat Iselle zich op de grond zakken en leunt op haar onderarmen zodat ze de perfecte houding te pakken heeft.

Dagmar kijkt lachend toe en zakt dan ook door haar hurken. Ze probeert de houding van haar zus te evenaren, maar dat ziet er makkelijker uit dan het is. Dagmar leunt op haar ellebogen en haar knieën raken de grond waardoor haar achterwerk de lucht in steekt.

Iselle rolt met haar ogen. Dagmar stoort zich daar niet aan en begint hardop te tellen.

‘Hoelang nog, Iselle?’

‘Nog een minuut of twee, lukt je dat?’

‘Nou, nee, ik ben er eigenlijk al klaar mee, maar blij lekker liggen, joh!’ Dagmar komt puffend overeind. ‘Ik denk dat ik een hernia opge-

lopen heb. Sinds wanneer is “planken” überhaupt een werkwoord?’ Ze gaat op haar jas zitten en trekt een paar grassprietjes uit de grond. Ze staart naar de steen. ‘Daar liggen ze dan. Alsof ze nog steeds slapen.’

‘Schei uit. Ik vind het vreselijk dat ik die beelden niet uit mijn hoofd krijg. Na al die jaren herinner ik me nog precies hoe ik probeerde om papa aan te raken toen hij daar in de auto zat. Ik heb jarenlang geloofd dat ik ze allebei nog wakker had kunnen kussen...’ Iselle blijft in dezelfde houding staan maar Dagmar ziet dat haar spieren verstrakken.

‘Voor mij is dat gedeelte een waas. Ik weet er bijna niks meer van, ik herinner me alleen het lawaai van de sirenes. En dat jij zei dat je er altijd voor me zou zijn. Gek hè, hoe herinneringen werken? Ik herinner me vooral de tijd bij tante Jans thuis. Ze heeft echt geprobeerd om voor ons te zorgen, maar iemand die kinderloos had willen blijven opeens twee meisjes in de maag splitsen is denk ik nooit een goed idee geweest.’

‘We hebben het meeste verdrongen, denk ik. Misschien is dat een soort overlevingsmechanisme. En we waren toen ook echt nog klein! En tante Jans, ik weet niet eens of ze op mama leek. Ze was zo anders, twee jaar ouder dan mama, maar ze voelde aan als een oude oma of zo. Gek hè, dat ze ook hier begraven ligt.’

‘Ja, we maken nooit een praatje bij haar graf. Misschien moeten we dat ook ooit een keer doen. Negentien was ik toen zij stierf en toen hadden we echt niemand meer. Te jong om al zo veel te verliezen.’ Dagmar veegt een traan weg en er ontsnapt een diepe zucht. ‘Denk je dat ze trots op ons zijn? Papa en mama, bedoel ik dan.’

Iselle draait haar hoofd een kwartslag en kijkt haar zus doordringend aan. Vanuit deze houding ziet Iselle hoe Dagmar haar fronsend opneemt. Misschien is het ook een beetje raar om hier te planken, niet dat het haar enige moeite kost.

‘Dagmar, dit vraag je elk jaar op hun sterfdag. Ja, ze zijn trots op ons. Vooral op jou dan, denk ik.’

Dagmar haalt haar schouders op. ‘Wat hebben ze ons meegegeven in dit leven? Niks toch, eigenlijk? Een paar vage herinneringen... De stem van papa lijkt nog maar gefluister en ik kan de lach van mama niet eens meer terughalen. En dat terwijl ik diep vanbinnen voel dat ik gek was op haar lach.’

Iselle komt overeind en ploft naast Dagmar op het gras. ‘Ik begrijp wat je zegt en ik voel wat jij voelt. Ik worstel zelf ook met een vraag...’ Ze maakt haar zin niet af, maar trekt ook een paar grassprietten uit de grond.

‘Je vraagt je af of als we zo doorgaan hier over een paar jaar nog gras staat?’ Dagmar kijkt haar met grote knipperende koeienogen aan en beiden beginnen te giechelen zoals alleen zussen dat kunnen.

‘Ja, dat.’ Iselle gooit een grassprietje bij Dagmar in haar nek. ‘Maar ook: denk je dat wanneer ze nog geleefd hadden, we andere mensen geworden waren dan we nu zijn?’ Ze doet haar ogen dicht alsof ze het zonlicht wil wegnipen.

‘Jeetje, wat een vraag. Komt dat door het planken?’ Dagmar wrijft over de rug van haar zus, die langzaam haar ogen weer opent.

‘Dat soort levensvragen houdt mij bezig. Misschien is het ook wel een zoektocht naar mezelf. Ik denk er de laatste tijd vaak over na. Misschien wil ik ook gewoon nooit een tante Jans worden. Maar ik denk ook veel na over onze zussenband. Denk je dat die anders zou zijn geweest, als we niet zo op elkaar aangewezen waren?’

‘Ik weet het niet. Ik wil geloven dat we dan net zo close zouden zijn als we nu zijn. Maar die andere vraag – of we dezelfde mensen zouden zijn geweest – daar ben ik gewoon stil van. Maar jij een tante Jans? Nee, echt niet.’ Dagmar trekt nog een grassprietje uit de grond.

‘Het houdt ons bezig, dat is duidelijk. Net zoals al die data, hun verjaardagen... die we nooit meer vieren. Of onze verjaardagen, die zo anders zijn. We zijn gewoon weeskinderen, Dagmar. En wanneer ik het uitspreek stik ik bijna in mijn verdriet en aan de andere kant ben ik er ook zo ontzettend aan gewend geraakt... Ik weet eigenlijk niet wat erger is; het verdriet of de gewenning.’

‘Data zijn rare dingen, of niet, Iselle? Ik ben de dagen ervoor altijd helemaal van de leg en vanmorgen stond ik op met een gevoel in mijn buik alsof ik iets verkeerd gegeten heb.’ Dagmars stem klinkt vermoeid. Ze buigt voorover en legt het bosje rozen op de grafsteen van hun ouders iets rechter neer.

Het mooiste plekje van de begraafplaats, vlak onder de oude treurwilg met al zijn verweerde knopen en barsten in zijn dikke stam. Ze

hadden de boom jaar na jaar groter zien groeien. Steeds had hij hen weten te troosten door er gewoon maar te staan.

Iselle staat op, loopt naar de boom en wrijft liefkozend over de dikke bast. 'Ik ken het. Het voelt als een soort molensteen om mijn nek.' Dan lacht ze. 'Of zoals de drie dagen voor mijn ongesteldheid!'

Dagmar lacht nu ook. 'Ja, zoiets.' Ze pakt haar zus stevig vast en drukt een kus op haar wang. 'Zullen we gaan lunchen? Weg van hier. Pap en mam hebben vast andere plannen vandaag.' Ze knipoogt naar het graf en drukt er een kus op met haar vingers. Iselle doet hetzelfde. Een ritueel dat met de bast van de boom is meegegroeid.

'Ja, laten we dat doen. Een lunch en dan eens goed bijpraten. Het leven gaat soms zo snel dat ik het amper kan bolwerken. Ze gooit haar handen in de lucht alsof ze zich wil bevrijden uit haar jachtige leven.

'Nou, ik zie dat dat bolwerken anders aardig gelukt is. Je billen waren nog nooit zo rond! Dat zegt iets over hoelang ik je al niet meer gezien heb.'

Dagmar kijkt peinzend naar haar zus en Iselle begint hard te lachen. 'Haal die ogen van mijn kont, dit is raar!'

Dagmar haalt haar schouders op. 'Met zo'n strak sportbroekje aan vraag je erom, zus. De buurman van pa en ma draait zich vast om in zijn graf, om te spieken, die ouwe viezerik.'

Ze zegt het met een enorme knipoog en Iselle geeft haar een por in haar zij. 'Schei uit, gek!'

'Ik hou ook van jou, Iselle!'

Even blijven ze kijken naar de begraafplaats met al zijn verhalen en herinneringen en dan lopen ze weg. De kiezelstenen knisperen onder hun voeten.

'Kun jij je een begraafplaats voorstellen met klinkers?' Dagmar schopt tegen een steentje en kijkt haar zus vragend aan.

'Hoe kom je daar nu bij?' Iselle schudt haar hoofd en lacht.

'Ja, gewoon, stel je nu eens voor dat hier klinkers zouden liggen, dan voelt het minder begraafplaatsachtig. Stel je voor dat Wilgje hier niet zou staan, dan zou het allemaal minder als thuis voelen.' Dagmar bukt en raapt een steentje op en kijkt ernaar. 'Al die voeten die over dit steentje zijn gelopen...'

'Goed, volgens mij moeten we een stevige borrel gaan nemen. Jij

bent de filosoof van de begraafplaats geworden. Gaat het wel goed met je?’ Iselle bekijkt haar zus van top tot teen.

‘Wil je dat niet doen, zo naar mij kijken? Je bent zeker mijn BMI aan het berekenen?’ Dagmar trekt op onelegante wijze haar broek omhoog. ‘Ik ben afgevallen, hoor!’ Haar stem schiet opeens omhoog, ze piept een beetje.

Iselle legt haar hand op haar arm. ‘Doe eens relaxed! Ik kijk naar jou! Naar de manier waarop je uit je ogen kijkt, om te zien wat er in je hoofd omgaat. En nu je het zegt, ja, ik zie dat je afgevallen bent.’

‘Sorry. Iets met mijn suikerspiegel of zo, ik heb toch last van hongeraanvallen de laatste tijd. Kijk, mijn handen trillen helemaal.’

Iselle schrikt als ze ziet hoe erg de handen van Dagmar beven. ‘Waar ben je mee bezig, Dagmar, toch geen raar hongerdieet of wel?’ Iselles ogen staan verschrikt. *Niet weer, Dagmar, geen fratsen nu!*

Dagmar zucht heel diep en ze probeert zich de rust van de begraafplaats eigen te maken. ‘Het is niet altijd makkelijk, Iselle. Ik ben niet zoals jij. Ik heb jouw figuur niet en ook niet jouw doorzettingsvermogen!’

‘Je hebt wél doorzettingsvermogen. Mijn hemel, je bent zo ver gekomen. Je studie! Je hebt je tanden erin gezet en je hebt het gewoon gehaald! En bovendien heb jij een relatie, je bent iets aan het opbouwen. Ik kan mijn kamerplanten niet eens onderhouden!’

‘Ja, ik heb mezelf door de examens heen gevreten, dat weet jij ook. En over mijn relatie zullen we het maar niet hebben.’ Ze stopt haar handen in haar jaszak en begint weer te lopen. Iselle komt achter haar aan.

‘Jezelf verwijten maken heeft geen zin. Dat is echt een vrouwending. Waarom blijven we dat onszelf aandoen?’ Iselle steekt haar arm door die van Dagmar.

‘Dat. En Instagram. Ik word er gek van! Jaloersmakend en onsmakelijk, al die mooie plaatjes.’

‘Kijk dan niet. Je weet dat het nep is! Allemaal buitenkant en filters!’ Iselle trekt Dagmar dichterbij tegen zich aan.

‘Ik weet het. En dat is het probleem, ik weet alles heel goed. Ik kan het een ander perfect uitleggen, maar zelf...’

‘We moeten gewoon minder streng voor onszelf zijn. En je niet spiegelen aan een ander, maar blijkbaar hebben we dat nodig of zo?’ Iselle kijkt nog eens om naar de begraafplaats en loopt dan de straat in, Dagmar nog steeds aan haar arm.

‘De halve wereld spiegelt zich aan jou, dat weet je toch? Heb je al die likes gezien op je laatste foto? Zelfs Rogier heeft er een reactie op gegeven...’

‘Ja, ik heb het gezien. Rogier wil denk ik gewoon aardig zijn tegen zijn toekomstige schoonzus.’

Dagmar haalt niet-overtuigd haar schouders op. ‘Hij zou willen dat ik meer op jou leek.’

‘Dan kent hij mij niet goed genoeg. Met jou heeft hij lol, met mij zou hij dat niet hebben.’ Iselle trekt Dagmar naar zich toe. ‘Kom op, laat je niet gek maken. Dat probeer ik ook niet te doen. Ik moet opboksen tegen elke willekeurige voetbalvrouw die een paar duizend likes meer dan ik krijg. Denk je dat ik niet baal als er weer een of andere *BN’er* een fitnesscursus geeft? Zo’n vrouw die niet eens weet waar haar hamstrings zitten. En iedereen trapt erin! Op die momenten is voor het voor mij fijn dat Rogier mijn foto een like geeft.’ Iselle begint zich op te winden en nu begint Dagmar te lachen.

Ze pakt haar telefoon uit haar jaszak en zoekt iets op. ‘Kijk, die nieuwe fitnesscursus heb ik ook gekocht!’

Iselle kijkt haar zus woedend aan. ‘Dat meen je niet!’

‘Ja, en daarom sterf ik nu van de honger. Kom je mee?’

‘Je geeft geld uit aan die onzin?’ Iselle stikt bijna in haar woorden. ‘Je geeft geld uit aan die troela! Bij mij kun je gratis les krijgen en alles wat erbij hoort!’

‘Sterker nog, ik heb zelfs de shakes erbij gekocht.’ Dagmar lacht nog steeds en Iselle kan niet anders dan meelachen.

‘Ja, lach er maar om, Dagmar, je pleegt broodroof op je eigen zus!’

2

Poging zes

.....

Gewicht: Doet er vandaag even niet toe

Relatie: Gisteren seks. Maar het was zeg maar een vluggertje. Man was ook meteen daarna vertrokken. Lijkt geen goed teken!

Geluksgevoel: *Don't ask!*

Afvalstatus: Nieuw dieet aan het volgen. Nu een hongeraanval maar schijnt normaal te zijn volgens de dieetlotgenotengroep.

Zus: Lijkt van de aardbodem verdwenen maar vast aan het sporten.

Levensdoel: Een kind krijgen! (?) (Echt?)

Trots op: Poging zes dit jaar om af te vallen.

.....

Lieve mama,

Mijn dagstatus moet je maar niet lezen, vooral niet dat stuk over seks en zo. Ik heb behoefte om even tegen je aan te kletsen. Konden we maar appen, maar dat hebben ze daarboven in de hemel vast nog niet uitgevonden. Stom grapje, ik weet het.

Het is gewoon niet mijn dag vandaag. Iselle heeft al weken geen tijd voor me. Te druk met haar sportschool. Ik begrijp het wel, maar toch! Misschien moet ik me dan toch maar aanmelden bij een les van haar maar jij weet net zo goed als ik dat zoiets zou eindigen in een grote ramp. 'Zussen slaan elkaar de koppen in.' Zoiets als krantenkop.

Ik kwam thuis van werk en er lag een kaartje op de mat. Een geboortekaartje! Zelfs de postzegel was in babyblauw met muisjes. Te schattig ge-

woon. Een wolk van een baby en ouders die gesmolten zijn van liefde, zo blijkt uit de tekst. Ik heb het kaartje snel weer teruggestopt. Misschien heeft Iselle het ook wel gehad. Het is van een oud buurmeisje van ons. Iselle zou deze kans aangrijpen om een ‘werk-je-zwangerschapskilo’s-eraf-training’ aan te bieden.

Ik denk dat ik graag kinderen wil, mam. Dat gezegde over die ramme-lende eierstokken? Ik denk dat het tijd is. Maar hoe dan? En vooral: met wie dan? Rogier? We zijn pas een paar maanden samen en dat gaat eigenlijk al met hangen en wurgen. O, dat klinkt raar. Ik weet gewoon niet of hij papamateriaal is. Hij lijkt zelf af en toe nog een kind. Iselle heeft hem nog niet gekeurd. Zelfs daar heeft ze het te druk voor. Ik heb haar wel verteld dat ik over hem twijfel maar daar ging ze niet echt op in. Genoeg over dit onderwerp. Voor nu.

Weet je wat er naast me op de bank ligt? Het boek Waterschapsheu-vel. Er zaten zelfs nog aantekeningen van jou in, je hebt het gelezen voor je lijst. Ik heb de serie op Netflix gevonden en die kijk ik nu. Tranen met tuiten, dat kan ik je wel vertellen. Ik zou willen dat Iselle nu hier was, dan zouden we samen kijken. Dekentje erbij en een kopje thee of nog beter een glas wijn. Ik mis haar, mam!

Ja, jou ook, maar dat is anders...

Lieve kus, Dagmar.

ps Ik weet niet of jij er iets mee te maken hebt gehad, maar nu net kwam er een appje binnen van Iselle: ‘Het was/is een gekkenhuis, geen tijd, sorry. Bijna kerst. Dan maak ik alles goed.’ Ja, bijna kerst!

3

Bleekselderij

‘Kun je het artikel alsjeblieft eruit halen?’ Iselle kijkt haar vriendin Chantal smekend aan. ‘Het was gewoon dom van mij. Jij had een deadline en ik wilde je niet laten zitten.’ Iselle staart naar de net afgedrukte pagina van de rubriek ‘My Body & Me’. Pagina 39 van de *Flirt*.

Chantal pakt de pagina vast en houdt hem met twee handen omhoog. ‘Nee, ik ben hier eigenlijk wel trots op. Je staat er echt mooi op. Jaloersmakend eigenlijk, vooral die taille van je.’

‘Ja, dat zal allemaal best, maar ik weet nu al hoe Dagmar hierop gaat reageren, die zal not amused zijn. Ze zit in een dipje en dit kon nog wel eens de druppel zijn. Ik heb haar al maanden niet gezien, te druk met mijn sportschool. En dat terwijl ik gezworen had dat ik er altijd voor haar zou zijn. De laatste keer was een lunch op de sterfdag van onze ouders...’

‘Jij en je zus ook altijd. Aan de ene kant ben ik jaloers op die onverwoestbare band van jullie, maar ik heb ook het idee dat jullie over elkaar moederen op een ongezonde manier.’ Chantal schudt haar lange, blonde haren over haar schouders en kijkt nog eens goedkeurend naar de rubriek in haar tijdschrift.

‘We hebben alleen elkaar, vergeet dat niet.’ Iselle voelt zich ongemakkelijk worden onder de luchtigheid van Chantal. Voor haar telt blijkbaar alleen de verkoop van haar blad.

‘Ja, jullie hebben alleen elkaar. Soms denk ik wel eens dat jij je achter je zus verstoppt. En dat kan ook makkelijk...’ Een honende lach vult de kamer en Iselle voelt dat haar keel bij elk lachsalvo dichter gaat zitten. ‘Dagmar is echt moddervet!’

Iselle zegt niks en kijkt voor zich uit, de nagels van haar rechterhand boren zich in haar linker. Ze wil niet horen wat Chantal net zei. Zelfs al heeft ze gelijk!

.....

Naam: Iselle (29) Lengte 1.67 meter. Gewicht 59 kilo

Waarom in de *Flirt*?

Ik wil laten zien dat het belangrijk is om goed voor jezelf te zorgen. Je gezondheid is je alles. En daarom doe ik er ook echt alles aan.

Gezicht en haar?

Over mijn lippen krijg ik veel complimenten. Beetje Angelina Jolie-achtig, maar dan honderd procent puur. Mijn ogen stralen en mijn wimpers zijn mooi lang. Een beetje van mezelf en een beetje van mascara. Mijn neus is aan de lange kant. Mijn haren zijn krullerig en ik laat ze nu weer lekker lang groeien. De rode glans erin past er mooi bij en ik ben er blij mee. **8**

Borsten?

Prima maten, zeker in verhouding met de rest van mijn lijf. Ik hou ervan om mooie bh'tjes te dragen. Qua gewicht mag ik dan ook echt niks kwijtraken, want dat zou van mijn c-cup af gaan. En dat wil ik niet. **8**

Buik?

Mijn pronkstuk. Ik ben gespierd, maar heb mijn vrouwelijke vormen gehouden. En daar ben ik trots op. Buikspieren trainen doe ik elke dag, zonder dat het mij moeite kost. **9**

Armen en benen?

Geen kipfiletjes bij mij te vinden. Trainen en nog eens trainen. **9**

Billen?

Je kunt nooit genoeg squats doen. Mijn billen zijn mooi rond. Ja, ik pronk ermee, vooral in een strakke jeans. **9**

Eindcijfer: 9

Natuurlijk moet ik *in shape* zijn, het zou anders geen goede reclame zijn voor mijn eigen sportschool, HappyFit. Lichaam en geest in balans, dat is mijn credo. Ik voel me er goed bij. Ik let op mijn eten, maar ik eet heus wel eens een frietje met een kroket. Als ik uit de band spring, dan doe ik het wel meteen goed!

.....

Na een ongemakkelijke stilte pakt Iselle de pagina nog eens op. ‘Werkelijk waar, ik kom over als een enorme opschepper.’ Ze trekt een vies gezicht. ‘Zet er desnoods een andere naam bij.’

‘Sorry, Iselle. Onmogelijk. Alles is al gecorrigeerd. Je hebt je kans gehad, de drukproefversie zat twee weken terug in je mail.’ Weer die grijns van Chantal, Iselle maakt de balans op in haar hoofd: weer een vriendin minder.

‘Ja, in de spam! Dat telt niet!’ Het huilen staat haar nader dan het lachen. ‘Kom op, je hebt heus wel een reserveartikel klaarliggen ergens. Zoiets komt vast vaker voor. Ik heb ja gezegd om jou uit de brand te helpen, nu moet jij mij helpen! Mijn zus Dagmar gaat dit vreselijk vinden, we hebben de laatste tijd toch al zo veel gedoe rondom haar gewicht. Als ze dit ziet, dan zal ze denken dat het weer een manier is om het haar in te wrijven.’

Chantal haalt haar schouders op. ‘Het kan echt niet. Deze rubriek in de *Flirt* houdt al jaren ons publiek in stand, de drijvende kracht achter het blad. Iedereen is er gek op! En misschien is het voor Dagmar wel eens een keer goed om met haar neus op de feiten gedrukt te worden.’

‘Prima, wat jij wil. Dan zorg je er maar voor dat je al die bladen in een straal van vijftig kilometer rondom mijn huis uit de schappen otkoopt! Misschien is de ramp dan nog te overzien.’

‘Daar ben ik dan mijn jaarsalaris aan kwijt, lieverd. Gewoon een week je kop in het zand steken, komt vast goed. En wie weet wat je eraan overhoudt!’ Ze geeft Iselle een knipoog en neemt een slok van haar cocktail.

Iselle slaakt een diepe zucht. ‘Vooruit. Het zal allemaal wel.’

‘En trouwens, het artikel staat sinds gisterenavond al online...’ Dat

zinnetje kwam er wel heel gemakkelijk en vals uit geglipt.

Woedend kijkt Iselle haar zogenaamde vriendin aan.

‘Schei uit, Iselle, je hebt een killerbody. En je moet niet zeuren, je hebt gratis reclame voor je sportschool kunnen maken, weet je hoe duur dat normaal is? En dan ook nog eens in onze kerstspecial!’

Chantal staat op van de bank en Iselle kan alleen maar hopen dat mevrouw Chantal niet naar het toilet hoeft maar gewoon huiswaarts gaat. Wanneer Chantal inderdaad de woning verlaat, ploft Iselle languit op de bank. Zou het artikel echt al online zijn gezet? Ze pakt haar telefoon en schrikt van de berichten die er allemaal binnen zijn gekomen. Het artikel is online en haar kop in het zand steken is onmogelijk. Al haar vrienden hebben het bericht gedeeld. Fijn! *Not!*

Iselle kijkt naar de Facebookupdate van Dagmar.

Gemiddeld eet een Nederlander vijf kilo chocolade per jaar. Ik ben vijf gemiddelde Nederlanders.

Waarom in vredesnaam?

Ze tikt een berichtje naar haar zus.

Schei toch eens uit met die flauwekul op Facebook. Je praat jezelf naar de mond. Alsof je trots moet zijn op dat overgewicht van je!

Ze merkt dat ze het toetsenbord van haar telefoon bijna stuk tikt, zo boos is ze.

De reactie van Dagmar had ze kunnen voorspellen.

Jij pronkt met jouw lichaam, ik pronk met het mijne. Ik geef ook geen commentaar op wat jij de wereld in slingert. Al die kerels die nu kwijlen boven je foto in de *Flirt!*

Ik promoot mijn sportschool. Dat is wat anders, dat weet jij ook. Jij zet aan tot vroegtijdig overlijden. Ooit van gehoord? Cholesterol en hart- en vaatziekten?

Ze bijt op haar lip, ze gaat te ver. Veel te ver. De kerstsfeer heeft haar naar de strot gegrepen, ze voelt zich al dagen alsof ze stikt. En die update van Dagmar over kilo's chocolade was gewoon de druppel. Samen met de opmerking van Chantal over Dagmar. Een paar tranen rollen over haar wangen wanneer ze het microfoontje van haar WhatsApp indrukt.

Sorry, zus. Niet eerlijk van me. Ik wil jou gewoon niet kwijt. Kerst en zo. Je weet wel.

Hopelijk zou hiermee de kous af zijn.

Ze ziet dat haar zus iets terug tikt.

Niet weer die kaart spelen, Iselle. 'Ik ben zielig-want-het-is-kerst-en-ik-voel-me-zo-alleen.' *Get over it!* Drink een fles wijn leeg of zo. Dat doe ik ook en ik kan je vertellen: je slaapt er heerlijk op!

Ze gooit haar telefoon aan de kant. Dit heeft voor nu geen zin meer. Het zal wel weer goed komen, dat komt het altijd. Ze zijn met elkaar verbonden, zoals elastiek. Er zat veel rek in, maar uiteindelijk trok het elastiek ze weer terug in elkaars armen. Ze hoort haar telefoon bliepen. Tuurlijk, het laatste woord komt altijd van Dagmar. Een extra laatste woord dit keer. Ze raapt haar telefoon op en staart naar het scherm.

Net alsof de kerstetentjes met bleekselderij en 1200 calorieën zo geweldig zijn.

Iselle sluit haar ogen. Ze gaat niet reageren op deze app. Geen olie op het vuur! Misschien heeft Chantal gelijk en houden ze elkaar op een ongezone manier gevangen. Ze loopt naar haar slaapkamer en gaat op

haar bed liggen. Geen vijfvijftig push-ups voor het slapengaan vanavond, dit hele gedoe met Dagmar heeft haar uitgeput. Ze pakt de foto van haar nachtkastje. Ze blaast het stof eraf en wrijft over de foto. Wat waren ze klein en schattig hier. Dagmar met een gat in haar broek en zij met twee paardenstaartjes. Hoe oud zouden ze hier geweest zijn? Dagmar vijf? En zij dus drie. Op de achtergrond staan hun ouders, hand in hand. De laatste foto van hen samen. Ze sluit haar ogen en probeert deze vakantiedag ergens op de Veluwe weer voor de geest te halen. Ze hadden gewandeld en gerend. Dagmar klom in een boom en durfde er niet meer uit. Papa was haar gaan halen en mama had enorm moeten lachen omdat ze wist dat papa hoogtevrees had. Die avond had papa voor hen allemaal een heerlijk toetje gemaakt.

‘Hemelse modder. Alsof er een engeltje over je tong piest,’ had hij gezegd. Ze hadden hem heel raar aangekeken en iedereen had moeten lachen.

Iselle voelt de tranen in haar ogen prikken.

Deze kerst is het haar beurt om de hemelse modder van hun vader na te maken. Het was inmiddels een vaste traditie geworden. Sinds ze beiden op eigen benen stonden, hadden ze om beurten in de keuken gestaan om hemelse modder te maken. Het was geen van beiden nog gelukt om de smaak van toen te evenaren. Maar misschien lag het ook niet aan de smaak. Misschien waren ze op zoek naar het gevoel van toen. Van compleet zijn. Van ergens bij horen. Van veilig zijn.